

Единъ день двама брадясали и въоръжени съ пушки хора влѣзоха въ кантона. Изведнажъ малкото кученце чу сподавенъ викъ и видѣ, какъ господарьтъ му падна като подкосенъ. То се хвърли съ бѣсенъ лай къмъ двамата злодейци, но единъ силенъ ритникъ го изхвърли навънъ. Съ жално скимтене то се скри задъ единъ храстъ и оттамъ почна да гледа разбойниците. То видѣ, какъ тѣ изнесоха тѣлото на господаря му и го захвърлиха въ малката плѣвня. Следъ това претърсиха цѣлия кантонъ, взеха оръжието на кантонера и се запътиха къмъ стрелкитѣ. Тамъ единиятъ отъ тѣхъ се наведе, отклони стрелката, следъ това обърна тежестъта ѝ и голѣмата стрелка хлопна къмъ празната и глуха линия, която бѣ не повече отъ 100 м. дълга. Така че, сега всѣки влакъ можеше да влѣзе въ глухата линия, и ако кара съ голѣма бързина, ще се разбие на пухъ и прахъ. Следъ това хората изчезнаха. Малкото кученце изскочи отъ храста и се затече въ плѣвнята. Тамъ легеше кантонерьтъ, неговиятъ господарь, когото то тѣй много обичаше. Побутна го съ кракъ, лизна нѣколко пѣти челото му, но господарьтъ му не се събуди, защото спѣше вече вѣченъ сънъ. Кученцето жално изскимтѣ, заобиколи нѣколко пѣти господаря и съ скимтене легна при краката му. Слънцето вече залѣзваше. Наближаваше време за вечерния влакъ. То стана наново. Опита се пакъ да събуди господаря си, но не успѣ. Изведнажъ нѣщо стрелна презъ ума му. Съ бѣсенъ лай то се затече къмъ стрелката. Почна да души около нея. Почувствува миризмата на злодейцитѣ. Стрелката стоеше нѣкакъ особено, и тежестъта бѣ изметната на другата страна. То никога не помнѣше да е стояла нѣкога така. Тукъ